Løst og fast om »Økonomi og Politik«

Erling Olsen

Hjemme fik vi »Økonomi og Politik«. Min far, historikeren Albert Olsen, var næstformand for Instituttet for Historie og Samfundsøkonomi, og han betragtede tidsskriftet som et barn på linie med os andre. Men han legede ikke ret meget med det. Rent ud sagt kedede det ham en smule. Alligevel fortalte han mig tidligt og silde, at jeg burde læse »Økonomi og Politik«. Det samme fik jeg at vide af mine lærere, da jeg begyndte polit-studiet i 1945. Det gjorde jeg så.

Min far tilhørte en generation af historikere opdraget af Erik Arup i et historiesyn, der vel nok kan kaldes materialistisk uden at være, hvad man i dag kalder marxistisk. Derfor gik han og hans meningsfæller med iver ind i den økonomiske historie og i et samarbejde med økonomerne. De ville trænge dybere ned i de ækonomiske sammenhænge for at vinde større historisk indsigt, og de sluttede derfor op om Instituttet for Historie og Samfundsøkonomi skabt i 1927 med *P. Munch* som drivende kraft.

På instituttet fik de et samarbejde med økonomer, som ønskede empirisk belæg for det teoretiske. Det var videnskabsmænd, som ville udover deres disciplins snævre grænser. Den abstrakte tænken og modelbygningerne var ikke nok for dem. De ville sammenholde den økonomiske teori med det historiske udviklingsforløb. Ole Karup Pedersen vil nærmere beskrive P. Munch's ideer hermed. Jeg skal blot nøjes med at konstatere, at historikeren P. Munch fik skabt instituttet og startet tidsskriftet, hvorefter økonomerne overtog magten og beholdt den.

Müller's hele liv

Det blev nemlig økonomerne, som kom til at præge tidsskriftet. Ikke i krig med historikerne, men ganske enkelt fordi det blev den økonomisk-politiske dokumentation og analyse, som kom til at give tidsskriftet karakter.

Dette hang vel også sammen med, at det blev en gruppe økonomer, som gjorde »Økonomi og Politik« til noget i retning af et kald. Vi kan godt tale om »instituttet« og »tidsskriftet«, men det hele kom nu til at stå og falde med de mennesker, som tog slæbet.

Dengang drejede det sig om en lille gruppe polit'er omkring Jørgen Peder-

sen. Han var vel nok inspiratoren. Skønt han oftest mente noget andet end de fleste og hyppigt kom i polemik med fagfæller, var han ganske vel lidt, og han holdt ud som sekretær på institutet fra dets start i 1927 til han udnævntes til professor i Århus i 1936. På institutet fik han et udmærket samarbejde i gang mellem dets mere eller mindre fast tilknyttede medarbejdere, og i tidsskriftet mærkes det i stofvalg og analysemtoder, at *Jørgen Pedersen* stod bag. Han krævede dokumentation. Han ville have grundmaterialet endevendt. Han stillede spørgsmål til stoffet for hele tiden at finde nye forklaringer eller prøve nye angrebsvinkler.

Jørgen Pedersen skrev selv i »Økonomi og Politik«, men ikke regelmæssigt. Det gjorde derimod to andre cand. polit.'er, nemlig Kaj Müller og C. M. Lind.

Kaj Müller redigerede »Økonomi og Politik« fra 1927 til 1945, hvor sygdom tvang ham til at nedlægge hvervet. Han var ansat i hovedrevisoraterne, hvor han endte som kontorchef, men det var »Økonomi og Politik«, som fyldte hans liv, og han fyldte tidsskriftet. Gennem alle disse år skrev han egenhændigt de økonomiske oversigter. Han indsamlede og organiserede grundmaterialet og søgte at omforme det, så konjunkturbedømmelsen kunne blive sikrere. Han levede og skrev i en tid, hvor konjunkturproblemerne dominerede økonomernes tankeverden, og hvor det vrimlede med nyopdukkede eller genfremsatte konjunkturteorier, som søgtes be- eller afkræftet ved empirisk analyse. I Müllers sidste år gav 2. verdenskrig en ny problemstilling, men Müller tog opgaverne op med ildhu. Navnlig var det vigtigt, at vi herhjemme fik en nogenlunde rimelig bedømmelse af den økonomiske udvikling i de krigsførende lande. Under besættelsen kunne det være svært at få det fornødne kildemateriale hjem fra udlandet, men Müller stykkede stumperne sammen til billeder, som vi nu kan se var ganske rimelige.

Som et kuriosum skal det nævnes, at Müller var svigersøn af historikeren Aage Friis, der fagligt stod som Erik Arups absolutte modstander. Müller var dog hverken sin svigerfaders eller Arup's mand. Han var sin egen. Arups tilhængere akcepterede ham derfor, og når de engang imellem syntes, at hans artikler blev for kedelige at læse, trøstede de sig med, at de jo også var skrevet af Friis' svigersøn.

Jeg skylder her at fortælle, at tonen historikere imellem var alt andet end venlig i 1930'erne. Jeg mindes f. eks. en familieudflugt, hvor vi gik langs Prinsessestien. Imod os kom en nydelig ældre herre med hvidt skæg. Min fader stivnede og befalede: »Ingen hilser«. Den pæne ældre herre viste sig at være Aage Friis!

Jørgen Pedersen's og Kaj Müller's indsats suppleredes af *C. M. Lind's*. Også han var knyttet til institutet fra starten, og hans liv viedes til »Økonomi og Politik«, selv om han tjente sine fleste penge som rigsdagsstenograf. Lind var en stille slider. Fra starten i 1927 og helt frem til 1974 skrev han den politiske kronik, og da han holdt op, var der ingen afløser. Fra sit arbejde i Rigsdagen,

havde Lind godt styr på hvornår, hvad skete herhjemme, og ved sin omfattende avis- og tidsskriftlæsning fulgte han også godt med i den udenlandske udvikling. Det kunne engang imellem være svært at se den politiske kroniks udvælgelsesprincipper, og når man spurgte Lind blev man heller ikke ret meget klogere, men det var vel slet og ret, hvad Lind fandt værd at tage med. Og da Lind ikke var så tosset, blev kronikken det heller ikke. Selv har jeg mange gange kunnet bruge den opslagsvis.

Nu kan man med god ret spørge, hvad Jørgen Pedersen, Kaj Müller og Lind var blevet til, hvis ikke de havde haft *Gerda Suenson* ved deres side. Frøken Suenson, som hun kaldtes, var endnu et af Jørgen Pedersen's fund. Hendes søster arbejdede sammen med Jørgen Pedersen i Statistisk Departement og hun satte de to i forbindelse med hinanden. Den 1. september 1927 var hun ansat på Institutet for Historie og Samfundsøkonomi, og der tog hun sig af alt det praktiske – også vedrørende tidsskriftet. Det fortsatte hun med indtil 1967, hvor hun sammen med Sven Henningsen skrev den usignerde artikel, hvortil Ole Karup Pedersen henviser, om »Økonomi og Politik gennem 40 år«. Gennem alle disse år rykkede hun forfatterne, skrev på maskine, sendte manuskripter til trykning, læste korrektur, udsendte opkrævninger, betalte honorarer og regninger, lavede regnskaber og gjorde alt ganske strålende. Derfor ærgrer det hende fortsat, at der i hendes egen artikel kom en trykfejl. I hendes oversigt over de 40 års signerede artikler fortæller overskriften på side 6, at det drejer sig om årgangene 1927–1940. Der burde stå 1927–1966. Det rettede vi forleden med blæk i Folketingets biblioteksekseмplar, selv om man ikke må gøre sådan noget.

Det var kort og godt et meget stærkt team, som stod bag »Økonomi og Politik« fra starten. Det var mennesker, der kunne og ville bestille noget, og de øvede en pionerindsats i den forstand, at det var overordentligt beskedent, hvad der andetsteds fandtes af regelmæssig økonomisk-statistisk dokumentation og analyse. Derfor fik »Økonomi og Politik« også et stigende oplag op igennem 1930'erne. Selv i landets værste kriseår gik det fremad for tidsskriftet.

Det er værd at bemærke, at der ikke var noget modsætningsforhold imellem institutet, som udgav »Økonomi og Politik«, og Det statistiske Departement, der udsendte andet dokumentationsmateriale. Der var tværtimod en vis arbejdsdeling, hvorved tidsskriftet viderebearbejdede departementets oplysninger, og departementschefen havde da også sæde i institutets ledelse. Det var i mange år frøken Suenson's onkel, den navnkundige Adolph Jensen.

Da Jørgen Pedersen drog til Århus i 1936 blev initiativet først og fremmest Müller's, men det var ikke ringe folk, han fik til afløsning af Jørgen Pedersen. Det blev bl. a. Thorkil Kristensen, H. Winding Pedersen, og P. Nyboe Andersen, alle for kortere perioder, og i den allersidste tid før krigsafslutningen kom landbrugsøkonomen Erik Mortensen, som skulle afløse Müller i redaktørstolen i 1946.

Ved siden af den dokumentation, som Müller og Lind præsterede kom Rigmor Skades regelmæssige oversigter »Økonomiske Foranstaltninger i Danmark under krigen«. Fra begyndelsen af 1945 måtte dette tillæg til »Økonomi og Politik« dog indstilles på grund af papirmangel! Først i 1947 fik man indhentet det forsømte.

Mange af »Økonomi og Politik«s læsere holdt dog tidsskriftet på grund af de egentlige artikler, som kunne være en hel del morsommere at læse end de økonomiske oversigter og den politiske kronik.

Disse artikler var i Müller's tid overvejende bidrag skrevet af udenlandske kapaciteter og oversat til et ikke helt uforståeligt dansk. Som oftest var der tale om originale arbejder bestilt af institutet, og de gav læserne nogle friske pust fra den store verden. Ind imellem kom så signerede artikler af Jørgen Pedersen og enkelte andre indfødte.

Man må nok sige, at de signerede artikler fortrinsvis vendte sig i retning af det politologisk-historiske, men der var også en vis dækning af det økonomiske. I dag må man dog nok erkende, at der var mange døgnfluer iblandt de udenlandske bestillingsarbejder. De værker, som lader til at blive stående, var i vidt omfang artikler skrevet som udløbere af institutets egentlige videnskabelige arbejde. Jeg tænker bl. a. på Jørgen Pedersen's tre artikler: »Forudsigelse af flæskepriserne« (1928) »Seddelomløbet i Danmark« (1928), og »Forholdet mellem renten af lån med kort og lang løbetid i perioden 1855–1930«.

I de sidste år under 2. verdenskrig blev det dog nærmest umuligt at skaffe artikler hjem fra det udland, man brød sig om, og da krigen var forbi, var Müller så sygdomsmærket, at han måtte trække sig tilbage fra redaktionen. Efter sigende skal nogle af hans sidste ord have haft relation til tidsskriftet.

Henningsens halve dobbeltliv

Efter krigen var der ikke så lidt, som skulle genopbygges. Hertil hørte »Økonomi og Politik«. Forbindelserne til udlandet skulle genskabes, og arven efter Müller løftes. Fra 1944 havde Müller fået hjælp af en yngre landbrugsøkonom, Erik Mortensen. Han var både dygtig og flittig, og han gled fint ind som forfatter af de økonomiske oversigter. Stilistisk adskilte han sig heller ikke så meget fra Müller, at overgangen blev mærkbar.

Inspiratoren bag tidsskriftet blev dog historikeren, *Sven Henningsen,* som allerede fra 1932 havde været knyttet til Institutet for Historie og Samfundsøkonomi. Han lever endnu og dør vel heller ikke af den karakteristik, jeg her må give af hans virke på institutet i almindelighed og tidsskriftet i særdeleshed. Henningsen havde et meget vidt interesseområde. Han var overmåde belæst og kunne snakke med alle om alting. Han var en af de første herhjemme, som søgte at sprænge disciplinernes snærende bånd. Han var idérig og havde sans for humor. Internationalt knyttede han let kontakter, og når han samlede sig

om en skriftlig fremstilling, kunne han levere noget ganske fremragende. Han var også myreflittig. Han lavede det dobbelte af, hvad andre gjorde, men da han som regel lovede det tredobbelte kom han med jævne mellemrum i vanskeligheder. Hårdest blev han angrebet af mennesker, som ikke bestilte ret meget selv, men klarede frisag, fordi de aldrig lovede mere end det beskedne, som de kunne holde. De afreagerede så ved at gå løs på den Henningsen, der, når alt kom til alt, havde lavet mere end de fleste. Henningsen udviklede efterhånden en legendarisk evne til at afparere stødene. Det hang ikke blot sammen med hans charme og opfindsomhed. Det skyldes vel også en erkendelse af, at han netto var et virkeligt aktiv for »Økonomi og Politik«. Han var og blev tidsskriftets idémand. Men »Økonomi og Politik« var kun en beskeden del af Henningsens tilværelse.

Skal man karakterisere omvæltningen i tidsskriftet efter krigen, må det nok blive med ordene om, at hvor det før havde været sagen for en gruppe mennesker, blev det nu kun et enkelt aspekt af tilværelsen for andre. Det var et af de mange jern, som Henningsen og kredsen omkring tidsskriftet havde i ilden.

For Jørgen Pedersen og Müller havde det været opgaven at skabe noget nyt. De ville fylde et tomrum. Der var brug for økonomisk dokumentation og analyse, og der var efterspørgsel efter artikler på dansk skrevet af kyndige udenlandske fagfolk. Jørgen Pedersen og Müller sørgede for, at noget nyt kom op at stå.

For Henningsen og kredsen omkring ham gjaldt det om at føre noget bestående videre. De skulle sørge for at befæste tidsskriftets position, bl. a. ved at forny det, men de var travle mennesker, som havde meget andet at se til. Til hjælp havde Henningsen i de første efterkrigsår *Erik Mortensen,* der først og fremmest skrev oversigterne over den økonomiske udvikling i udlandet. De parallelle oversigter over den økonomiske udvikling i Danmark blev efter Müller's afgang skrevet af Lind. Mortensen havde også den reelle ledelse af tidsskriftet i 1948–49, hvor Henningsen var to semestre ved amerikanske universiteter, med historikeren *Sune Dalgaard* som vikarierende på redaktionen. I 1949 var Henningsen dog hjemme igen, men så drog Mortensen til FAO. Ind i »Økonomi og Politik«s redaktion trådte da økonomen *Poul Winding.*

Fra 1949 til 1956 var det Henningsen og Winding, som tegnede firmaet. Winding blev dog ganske snart den, som trak det tungeste læs. Han skrev de økonomiske oversigter over udviklingen i udlandet og gjorde i øvrigt alt, hvad Henningsen kunne have lidt svært ved at få tid til – for nu at sige det pænt. Winding var inde i en meget frugtbar periode under sin tid som redaktør af tidsskriftet.

Fra Socialministeriet var Winding kommet til regeringens økonomiske sekretariat, og han gled herfra over som professor ved Handelshøjskolen i København. Overalt sugede han visdom til sig, og så sprøjtede han den ud gennem sin pen over »Økonomi og Politik«s spalter. Hans oversigter over den økono-

miske udvikling i udlandet blev bedre og bedre, og man mærkede mellem linierne, hvor glad han var for at slippe af med alt det, han ikke havde kunnet få presset ind i Det økonomiske Sekretariats oversigter. Han kom derfor ofte til at skrive lidt for langt, og det var ikke altid, læserne morede sig lige så godt som forfatteren. Men gods var det.

Den solide Winding var dertil et tålmodigt og elskeligt menneske. Jeg forsøgte engang imellem at forlede ham til at sige lidt ondt om sin flyvske medredaktør, men det lykkedes aldrig rigtigt. Tværtimod undskyldte han altid Henningsen og kom ham til undsætning, når skuret brændte. Men i 1956 slog lynet ned. Henningsen blev offer for en institutkabale, der gjorde Winding til eneredaktør af tidsskriftet. Winding deltog ikke i kabalen, og han fortsatte samarbejdet med Henningsen, som om intet var sket, indtil han i 1957 opgav redaktørhvervet, fordi han blev rektor for Handelshøjskolen i København.

Om Winding skal i øvrigt berettes, at han i 1953 fik lov til at signere sine økonomiske oversigter. Det hed sig, at han fik lov til at bryde tidsskriftets anonymitetstradition i stedet for en lønforhøjelse. Lind fik samme ret i 1956, men han har næppe bedt om lønforhøjelse. Han var tilfreds, når blot han fik lov til at sidde med sine tal og sine aviser og tidsskrifter i det mest uordentlige kontor på institutet. Og det fik han.

Jeg mindes, hvorledes frøken Suenson pudsede mig på Lind straks efter min ansættelse i 1953 som sekretær ved Institutet for Historie og Samfundsøkonomi. Engang i 1930'rne havde Lind været i byen for at købe nye sko. Han tog dem med op på kontoret, hvor han skiftede, og nu havde de gamle udtrådte stået på institutet en snes år. Dem måtte jeg da være mand for at få fjernet! Jeg havde mere respekt for frøken Suenson end for Lind, så jeg skar mig gennem tobaksrøgen ind til den gryntende herre, men aktionen mislykkedes totalt, og jeg vovede mig aldrig siden ind på hans enemærker.

Hvad kom der så ud af Henningsen's og Winding's indsats? Man kan vel sige, at det lykkedes at give de økonomiske oversigter – og specielt den udenlandske – en ansigtsløftning, der gjorde dem tidssvarende. Man begyndte også at oversætte den danske til engelsk. Under titlen »Economic Conditions in Denmark« sendtes den til en række institutioner i udlandet, hvor den efter sigende blev godt modtaget.

Man kan vel også sige, at det under Henningsen's og Winding's ledelse lykkedes at skaffe så mange kvalificerede danske bidragydere til tidsskriftet, at de udenlandske forfattere gled stærkt i baggrunden. Som i Müller's tid var artiklerne præget af det politologisk-historiske, en slags afbigt overfor historikerne, fordi økonomerne fik lov til at løbe med tidsskriftet i øvrigt. Det er dog så udpræget samtidshistorien og de internationale relationer, som dominerer billedet, alt i samklang med Henningsen's interessefelt. På det økonomiske felt er det navnlig det institutionelle og det empiriske, som træder frem. Skal man nævne en enkelt artikel, som vil blive stående, må det blive Heinrich Schlebaum

Larsen's »Træk af de faglige storkonfilkter i 1920 og 1925« (1955). De fleste var i øvrigt – inclusive mine egne kan jeg se nu – døgnfluer.

Det kneb da også med at få kvalificerede økonomer til at skrive i tidsskriftet. Dette skyldtes bl. a. kravet om, at artiklerne både skulle være sagligt velfunderede og læselige for om ikke hvermand, så dog mejeribestyreren (som Henningsen sagde, at Müller havde sagt). Hermed udelukkedes økonomernes modelune i 50'erne og begyndelsen af 60'erne: Den matematiske udtryksform. I det hele taget bevægede økonomerne på vore universiteter og højere læreanstalter sig bort fra det historisk-institutionelle og over imod det matematisk-statistiske. Dette fjernede en del af grundlaget for det gamle Institut for Historie- og Samfundsøkonomi.

I 1958 sprængtes det i tre. Økonomerne snuppede det bedste, nemlig frøken Suenson. Historikerne fik andet med sig, og noget gled over til et nyt Institut for Samtidshistorie og Statskundskab ledet af Henningsen.

»Økonomi og Politik« overførtes til et Selskab for Historie og Samfundsøkonomi, hvor tidsskriftets gamle støtter mødtes, og frøken Suenson indvilgede i fortsat at tage sig af det praktiske.

Formiddage i Den røde Bygning

Medens universitetsøkonomerne boltrede sig i matematiske modeller indenfor statistik, økonometri og matematisk økonomi, holdt centraladministrationens økonomer i vidt omfang fast ved den institutionelle, dokumenterende og empirisk analyserende økonomi. Det var derfor ganske naturligt, at det blev Den røde Bygnings økonomer, som måtte føre »Økonomi og Politik« videre, da Winding holdt op.

En del af centraladministrationens økonomer tjente lidt – ikke så lidt forresten – ekstra penge som deltidslærere på universitetet. Det gør de stadigvæk, men i 1950'rne var bibeskæftigelsen sat anderledes i system gennem sekretærers, fuldmægtiges og ekspeditionssekretærers såkaldte formiddagsdispensationer. De fik dispensation fra mødetiden om formiddagen, hvis de tog andet udviklende arbejde. Hvad var da naturligere for tidsskriftets ledelse end at søge nye redaktører blandt centraladministrationens økonomer.

Fra 1957 til 1959 faldt valget på *Jørgen L. Halck,* som dengang var sekretær i ministeriet for offentlige arbejder, hvor han nu er departementschef. Fra 1959 til 1965 varetoges redaktørhvervet af *Hans F. Boserup,* dengang sekretær og nu kontorchef i Finansministeriet. De var ganske forskellige i temperament og arbejdsmetode, men fælles for dem var, at redaktørposten kun var et af mange bi-job, samt at de bl. a. klarede det i kraft af deres formiddagsdispensationer.

Fælles for dem var vel også, at de betragtede tidsskriftet som en butik, der skulle holdes i gang, og de økonomiske oversigter som de vigtigste varer, der

skulle sælges. De skulle laves efter Den røde Bygnings modeller og af Den røde Bygnings folk. I 1963 måtte Lind derfor afgive den danske økonomiske oversigt til Helge Korsbæk fra Det økonomiske Sekretariat. Det var en smule brutalt, men nu stormede centraladministrationens unge løver frem. De blev jo også bedre embedsmænd, når de lærte at skrive for mejeribestyreren eller »den dannede almenhed«, som læserkredsen også kaldtes. Men noget kald, så hverken redaktører eller kronikører i deres formiddagsbeskæftigelse. Blot et ganske morsomt og lærerigt job, der bragte nogle pæne skillinger hjem. Det var også velegnet til at udfylde ventetiden, indtil Den røde Bygning førte dem så højt op i systemet, at de måtte sige farvel til formiddagsjobbene udenfor.

På artikelfronten førte disse økonomer den gamle linie videre. Det meste af pladsen overlodes til det politologisk-historiske, hvor manuskripter ikke længere var en mangelvare, og ind imellem placeredes artikler af økonomer bl. a. fra centraladministrationen. Skal jeg nævne virkelig gode artikler fra denne periode må det blive Kurt Hansen: »Udviklingen i det offentliges indtægter og udgifter i Danmark siden 1929« publiceret under Halck i 1957 og Erik Ib Schmidt's »Betragtninger vedrørende statens budgetlægning« publiceret under Boserup i 1963.

Månskin over Privatbanken

Da Boserup opslugtes af Den røde Bygning, valgte Selskabet for Historie og Samfundsøkonomi en ung energisk økonom til redaktør. Det var *Hans Thustrup Hansen,* som virkede ved Handelshøjskolen i København, var aktiv i politik og i dag er både borgerrepræsentant i København og cheføkonom i Privatbanken. For ham er redaktørhvervet et stykke rent måneskinsarbejde, men han har hidtil haft både arbejdskraft og organisationstalent nok til at holde gryden i kog.

Lind fik lov til at skrive den politiske kronik til og med 1974, hvor han sluttede uden at få nogen efterfølger. Siden Lind begyndte sin dokumentationsvirksomhed i 1927 var der også kommet så mange andre dokumentationssystemer på markedet, at det nok var på tide enten at standse eller at finde på noget helt nyt.

De økonomiske oversigter fortsattes i Thustrup's første redaktørtid med centraladministrationens og Nationalbankens yngre økonomer som forfattere, men de har efterhånden fået en noget andet og lidt mere afslappet form, og forfatterne hentes nu blandt Thustrup's yngre medarbejdere i Privatbanken. Også her gælder det, at både offentlige og private institutioner og virksomheder efterhånden driver så omfattende en økonomisk informationstjeneste, at efterspørgslen efter det, som vel nok var tidsskriftets rygrad, ikke længere er så stærk.

Tilbage som noget væsentligt er derfor blevet artiklernes emne- og forfattervalg. Det er endnu for tidligt at udpege de artikler, der får blivende værdi, men

hovedindtrykket af udvalget må efter min mening være, at redaktionen har haft en ganske heldig hånd ved udvælgelsen.

Hovedlinien har fortsat været at åbne en tumleplads for historikere og politologer. De nye fag indenfor samfundsvidenskaberne har dog fået lidt mere plads på de gamles bekostning. På det økonomiske område har Thustrup trukket kraftigere på sine forbindelser fra Handelhøjskolen, og hvis man ved det kan man også godt se, at redaktionen har tilknytning til en bank. Endelig kan man vel sige, at økonomerne har fået lov til at brede sig lidt mere i artiklerne i takt med, at de økonomiske oversigter er svundet lidt ind.

Nat eller ny dag

Det er dog et åbent spørgsmål, om »Økonomi og Politik« kan fortsætte ret længe ad disse spor. Der kommer en dag, hvor Thustrup må opgive sit måneskinarbejde for tidsskriftet, og hvem ved om man da kan finde en redaktør med samme håndelag for at holde bladet gående. Og selv om Thustrup skulle blive hængende er det vel ikke givet, at tidsskriftet kan køres videre blot på tradition og behændighed.

De dokumentations- og analyseopgaver, som tidsskriftet bl. a. blev startet for at løse, er nu i vidt omfang taget op af andre, som kan ofre langt større midler på at løse dem. Tidsskriftets funktion er derfor nærmest blevet at være en af flere publiceringsmuligheder for arbejder indenfor samfundsvidenskaberne. Dette alene kan dog næppe bære tidsskriftet.

Jeg frygter derfor, at det inden alt for længe kan blive nat for tidsskriftet. Munch's, Jørgen Pedersen's og Müller's gamle ideer er ved at være slidt op, og man har ikke sat nye nok i stedet? Hvem kan og vil gøre det, så tidsskriftet kan se frem til en ny dag?